

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਸ.ਬੀ.ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ.

ਰਾਮਜੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ.1523।

ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ (1913 ਦਾ 1)— ਧਾਰਾ 4— ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ— ਕੀ 'ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ 'ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਮ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ- ਸੈਕਸ਼ਨ 8- ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ—ਚਾਹੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ— ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਕੋਲ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। - ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਤਾਂ ਜੋ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ 'ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੀ, ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾਇਕ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ; ਤਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਪਿਛਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ

ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ , ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਐਨੀਮੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ.

| ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ.

ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ; 10 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਪੰ. ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਡੈਚ ਨੂੰ 1962 | 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ ' ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਕੇਸ. ਆਖਰਕਾਰ 6 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। 1965

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 3 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਖੌਤੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਤਿਅੰਤ ਹੇਠ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। vires ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ.

ਐਚ., ਐਲ. ਸਰੀਨ ਨਾਲ ਵੀ.ਪੀ. iSooD , ਮਿਸ ਆਸ਼ਾ ਕੋਹਲੀ ਅਤੇ ਬਲਰਾਜ ਬਹਿਲ , ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਜੇਐਨ ਕੋਸ਼ਲ _ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਐੱਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਐੱਮ.ਆਰ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਵੀ.ਐੱਮ. ਗੌਦ , ਐਡਵੋਕੇਟਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ ਸਿੰਘ , ਜੇ.-ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ , ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ , ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਹਨ-

i. ਕੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਮਪਟਰ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਡਿਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਇਮਪਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਚੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ

ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸਫਲਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ (ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰਾਂ) ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਤਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ?

(ii) ਕੀ 1913 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਲਈ ਮਨਮਾਨੀ, ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਹੈ; ਜਾਂ ਕੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਢੁੱਕਵਾਂ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਪ-ਸੈਕਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?

(iii) ਕੀ 3 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1913 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਅਵੈਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ?

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਦਰਭ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹਨ। 9 ਮਈ 1958 ਨੂੰ ਖਿੱਲੂ, ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੇ 13 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 19 ਮਰਲੇ (8,440 ਵਰਗ ਗਜ਼) ਜ਼ਮੀਨ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਵੀਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਾਮਜੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨ ਨੇ, 9 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ, ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਤਰਜੀਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 16 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ 9 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4965-RIV-61/7577 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। -ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 (1913 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ--

"ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ

ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਇਮਪਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਉਦਯੋਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਤਰਜੀਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਨੂੰ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਕੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਦਯੋਗ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ।

2. ਮਈ 16, 1962 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 19 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੇ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਹ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮਕਸਦ. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਵਿਚਕਾਰ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਵਾਲਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 4 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। 3 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦਾ ਨੰਬਰ 4444-RIV-62/4011, ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਡੀ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ--

"ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਗਾਊਂ ਛੂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 9 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਮੇਸਰਸ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ, ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਨੁਸੂਚੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ -- ਗੁੜਗਾਉਂ ਤਹਿਸੀਲ -- ਬੱਲਬਗੜ੍ਹ ਰੈਵੇਨਿਊ ਅਸਟੇਟ ਹਦਬਸਤ ਨੰਬਰ -----

ਮਾਜੇਸਰ , ਹੱਡਬਸਤ ਨੰ: 79, ਖਸਰਾ ਨੰ: 2/16 (1 ਕਨਾਲ 12 ਮਰਲੇ), 17 (2 ਕਨਾਲ 1 ਮਰਲੇ), 24 (2 ਕਨਾਲ 12 ਮਰਲੇ), ਅਤੇ 25 (7 ਕਨਾਲ 14 ਮਰਲੇ), ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ 13 ਕਨਾਲ 19 ਮਰਲੇ । ਇਹ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

3. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਤਰਜੀਹੀ ਯੋਗਤਾ ਗੁਆਉਣ ਨਾਲ ਅਤੇ 'ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ' ਹਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। : ਬੰਸ ਨਾਥ ਵਾਈ. ਰਾਘੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ, 59 ਇੰਡ ਐਪ 138: (ਏਆਈਆਰ 1932 ਪੀਸੀ 57)। ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਕੋਲ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਹੰਸ ਨਾਥ ਦੇ ਕੇਸ, 59 ਇੰਡ ਐਪ 138: (ਏਆਈਆਰ 1932 ਪੀਸੀ 57) ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਆਗਰਾ ਸੂਬੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ

ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਧੋ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਜੇਮਸ ਆਰਆਰ ਸਕਿਨਰ, ਆਈਐਲਆਰ (1942) 23 ਲਹ 155: (ਏਆਈਆਰ 1941 ਲਹ 433 (ਐਫਬੀ)), ਜ਼ਹੂਰ ਦੀਨ ਬਨਾਮ ਜਲਾਲ ਦੀਨ, ਆਈਐਲਆਰ (1944) 25 ਲਹ 443: (ਏਆਈਆਰ 1944 ਲਹ 319 (ਐਫਬੀ)) ਅਤੇ ਫੈਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਬਨਾਮ ਫਜ਼ਰ ਅਲੀ ਖਾਨ, ILR (1944) 25 Lah 473: (AIR 1944 Lah 172 (FB))। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਹੰਸ ਨਾਥ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ, 59 ਇੰਡ ਐਪ 138: (ਏਆਈਆਰ 1932 ਪੀਸੀ 57) ਬਲਦੇਓ ਵਿੱਚ ਸੁਲੇਮਾਨ , ਜੇ. (ਲਿੰਡਸੇ, ਜੇ. ਸਹਿਮਤ) ਦੇ ਫਰਮਾਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਿਸਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਗਨ ਸੁਕੁਲ , ਆਈਐਲਆਰ (1923) 45 ਸਾਰੇ 709: (ਏਆਈਆਰ 1924 ਸਾਰੇ 82), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:

"ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਹੋਈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਸਮੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਵੀ ਇਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਬਤ ਕਰੇ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰੀਮਪ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਫਰਮਾਨ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ।

ਰਾਧਿਕਾ ਰਮਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਆਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ , ਆਈਐਲਆਰ (1923) 45 ਸਾਰੇ 567: (ਏਆਈਆਰ 1923 ਸਾਰੇ 526)। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਕੀਨਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਅਮੀਰਾਨ , (1888) ILR 10 ਆਲ 472. ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ILR (1944) 25 ਲਹ 443: (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1944 ਲਹ 319 (ਐਫਬੀ)) ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹੀ ਹੈ। ਨਿਆਜ਼ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਰਮਜ਼ਾਨ , 130 ਪੁਨ ਰੇ 1916: (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1917 ਲਾ 135),

ਚੀਵਿਸ , ਜੇ. ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੋਟ ਹੈ , ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਅਪੀਲ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਘਾਤਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਰਾਇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਖੌਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ILR (1944) 25 Lah 443: (AIR 1944 Lah 319 (FB)) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਰਾਏ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸਲਈ, ਪ੍ਰੀਮਪਸ਼ਨ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ। ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਮੇਘਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮੱਖਣ ਹਨ ਲਾਲ , 67 ਪੁਨ ਰੇ 1912: 130 ਪੁਨ ਰੇ 1916: (ਏਆਈਆਰ 1917 ਲਹ 135); ਕਾਜੂ ਮਲ ਬਨਾਮ ਸਲਿਗ ਰਾਮ, 91 ਪੁਨ ਰੇ 1919: (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1919 ਲਹ 222 (2)); ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਭਾਨ , ਏਆਈਆਰ 1923 ਲਹ 310, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰੀ ਬਨਾਮ ਨੇਕੀ , 1965 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 13, ਮਿਤੀ 27-7-1965: (ਏਆਈਆਰ 1966 ਪੁੰਜ 348)।

ਲਛਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਕੇਸ਼ਵਰ ਵਿੱਚ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਇਹ ਨਿਯਮ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਾਲ , ਏਆਈਆਰ 1941 ਐਫਸੀ 5, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵਿਧੀਗਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮੁੜ-ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ

ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਦਾਚਾਰੀਆਰ , ਜੇ., ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਵਾਇਰ , ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਸੀ, ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ "ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੀਸੀਨ ਕੀਤੀ ਸੀ , ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ"।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਹੁਣ ਚੰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਕਟਾ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ (i) ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦਾ ਪੜਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੁਕੁਲ ਦੇ ਕੇਸ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1941 ਐੱਫ.ਸੀ. 5 ਵਿਚ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਝ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੁਣ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਅੱਗੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਰਾਮ, 1960-62 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 291, ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਬਨਾਮ ਮੁਨਸ਼ੀ , ਏਆਈਆਰ 1963 ਐਸਸੀ 553 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੇਸ ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੁਕੁਲ ਦੇ ਕੇਸ,

ਏਆਈਆਰ 1941 ਐਫਸੀ 5, ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ, ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਜਿਸ ਨੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1960 (1960 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰੀਮਪਸਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 31 ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ 31 ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ: "ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1959 (1960) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। , ਜੋ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ"। ਇਹ ਨਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਭਾਵ, ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ। 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ। ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸ਼ੁਕੁਲ ਦੇ ਕੇਸ, ਏਆਈਆਰ 1941 ਐਫਸੀ 5 ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਅਧੀਨ ਹੈ , ਇਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਤਰਕ ਨਾਲ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਜਦੋਂ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 31 ਨੂੰ ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸ਼ੁਕੁਲ ਦੇ ਕੇਸ, ਏਆਈਆਰ 1941 ਐਫਸੀ 5 ਵਿੱਚ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ- ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਿਆਂ ਅਧੀਨ ਹੈ , ਇਹ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇੱਕ, ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 31 ਦੁਆਰਾ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਲਾਲ ਦੇ 1960-62 ਪਨ ਐਲਆਰ 291 ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੇ AIR 1963 SC 553 ਕੇਸ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 31 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ, ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸ਼ੁਕੁਲ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, AIR 1941 FC 5 , ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਕੇਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸ਼ੁਕਲ , ਏਆਈਆਰ 1941 ਐਫਸੀ 5 ਦੇ ਕੇਸ , ਪਿਛਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਲੰਬਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਆਰਡਰ 20 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲਕਸ਼ਮਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਰਾਮਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਵਾਸੁਦੇਉ ਵਿੱਠਲ ; ਮਾਉਟ ਸਰਜਾਬਾਈ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨਜੀ ਨਾਗੋਜੀ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨ ਦੇਵਾਲੂ ਬਨਾਮ ਗੰਗਾ ਬਾਈ , ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 ਨਾਗ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 120, 140 ਅਤੇ 279 ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨੋਂ ਕੇਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਤੱਤ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਉਮੀਦਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 14 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਅਗਾਊਂ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਤਰਜੀਹੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਪ੍ਰੀਮਪਸਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜੇਕਰ ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 14 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸਲਈ, ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ILR (1944) 25 Lah 443: (AIR 1944 Lah 319 (FB)) ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ

ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰਜੀਹੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਜਾਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਪੀਲ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣ, ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬੈਚ (ਹੈਰੀਜ਼, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਅਬਦੁਲ ਰਸ਼ੀਦ ਅਤੇ ਅਬਦੁਰ) ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਹਿਮਾਨ , ਜੇ.ਜੇ.) ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 14 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕੇ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਜੀਹੀ ਯੋਗਤਾ ਗੁਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 14 ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਤਰਜੀਹੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-- "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਆਰਡਰ 41, ਨਿਯਮ 33 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਹਨ; ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗੁਣ ਦੁਆਰਾ, ਚੇਕਲਿੰਗਮ ਚੇਤਿ ਬਨਾਮ ਸੇਠੇ ਅਚੀ , 54 ਮੈਡ ਐਲਜੇ 88: (ਏਆਈਆਰ 1927 ਪੀਸੀ 252), ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਕੀਮਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ

ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇੱਕ ਅਟੱਟ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸਰ ਮੈਰੀਡੀਥ ਢਾਈ ਵਿੱਚ ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਬੁਧੂ , 136 ਪੁਨ ਰੀ 1894 ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਸੰਪੱਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇਸਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦਾ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰਜੀਹੀ ਹੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਕਦੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਮਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਤਰੀਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਮਤ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। , ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਆਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, "ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਉਸ ਡੇਲ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੰਮ ਹੇਠਲੀ

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ।" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ--"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਇਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ , ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਕਸਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਣਉਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਸਟੀਵਰਡ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰੀ ਮੈਟਰੋਪੋਲੀਟਨ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੋ., (1885) 16 QBD 178)) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਸੂਟ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇੰਨੀ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਵੱਖ-ਵੱਖਰੇ ਵਿਚਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।" ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਸਕੀਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੀਬੀ ਦਾ ਕੇਸ, (1888) ILR 10 ਸਾਰੇ 472 ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਆਪਣੇ ਤਰਜੀਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਬਕਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਾਲ , 1980-62 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 291 ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਰੂਪ , ਏਆਈਆਰ 1963 ਐਸਸੀ 553।

4 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਆਜ਼ ਅਲੀ ਦੇ 130 ਪੁਨ ਰੇ 1916: (ਏਆਈਆਰ 1917) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਲਹ 135) ਅਤੇ ਕਾਜ਼ ਮੱਲ ਦੇ 91 ਪੁਨ ਰੇ 1919: (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1919 ਲਹ 222 (2)) ਕੇਸ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ। ਰਾਮ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, 1960-62 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 291 ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਕਟਾ ਨੂੰ ILR (1944) 25 ਲਹ 443: (ਏਆਈਆਰ 1944 ਲਹ 319 (ਐਫਬੀ)) ਵਿੱਚ ਅਗਲੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਲਾਲ ਦਾ ਕੇਸ, 1960-62 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 291 ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ILR (1944) 25 Lah 443: (AIR 1944 Lah 319 (FB)) ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈਂਚ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ।

4. ਸਵਾਲ ਦੇ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਪੀ.ਜੇ. ਇਰਾਨੀ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ, ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 1731 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9, ਪਰ ਇਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਨੀਤੀ ਜਾਂ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੱਖਰਾਪਨ,

ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 9 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੰਚਾਲਨ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਵਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਫੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3(5), 5, 8() ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। 1) ਅਤੇ 9 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਿਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਵਿਕਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ।

ਉਸ ਦੀ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸੇਲਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲੱਭਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ (i) ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਮਾਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 3(5)(ਏ) ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3(5)(ਬੀ), (ii) ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੁਆਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। (a)(i), (iii) ਧਾਰਮਿਕ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜਨਤਕ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 5(a)(i) ਅਤੇ (ii), (iv) ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 5 (ਬੀ), (ਵੀ) ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਛਾਉਣੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ

ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(i), (vi) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ (vii) ਭਾਗ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦਾ VII, ਧਾਰਾ 9 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਬੇਦਖਲੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਦਯੋਗ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ ਤਦ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਆਪਣੇ ਇੱਛਤ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 9 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਗਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਪ੍ਰੈਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਕਰੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਸਮਾਨ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 4 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਐਕਟ ਦੇ ਆਪਰੇਟਿਵ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

5. ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤਿੰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਦਲੀਲ

ਇਹ ਹੈ ਕਿ 3 ਸਤੰਬਰ (4), 1962 ਦੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਧਾਰਾ 8 (2) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸਟੇਜ ਜਾਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੰਧ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਗਲਤ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਤੇ ਇਹ ਖੋਜ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਪੀਜੇ ਇਰਾਨੀ ਦਾ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਫਾਈਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜਾਣ ਸਕੇ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਭਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 9 ਮਈ, 1958। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 8 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੈਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ 9 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 16 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਤਰਜੀਹੀ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਹੈ। 9 ਨਵੰਬਰ (16), 1961 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਮੀਦ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। 22 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਾਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਸਮਾਲ ਸਕੇਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਨੇ ਕਾਰਕ ਸਟੈਪਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਦੀ ਮੰਗ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ 13 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਛੋਟੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਯੋਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉੱਦਮ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" 9 ਨਵੰਬਰ (16), 1961 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਤਰਫੋਂ 23 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਸੂਟ ਦਾ। ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ, ਅਤੇ 9 ਨਵੰਬਰ (16), 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਗੁੜਗਾਉਂ ਵਿਖੇ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 26 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਪੀ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਗੁੜਗਾਉਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਿਰਫ ਇਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ, 1913, ਭਾਵ 9 ਨਵੰਬਰ (16), 1961 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ

ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਸਦੀਕ ਫਰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਪ ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਕੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਕੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਉਦਯੋਗ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ, ਤੁਰੰਤ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।" 16 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਗੁੜਗਾਉਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਈਟ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਉਸਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਲਗਭਗ 1.1/2 ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਹੈ।" ਇਹ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਉਦਯੋਗ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ 23 ਜਨਵਰੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। , 1962, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ 2 ਅਤੇ 3. 14 ਮਾਰਚ, 1962 ਦਾ ਇੱਕ ਦਫਤਰੀ ਨੋਟ ਹੈ। ਇਸ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 9 ਨਵੰਬਰ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (16), 1961, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰੇ 'ਤੇ ਇਹ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨੋਟ ਫਿਰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ-- "ਪਾਲਿਸੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਡੀਡ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਿਆਇਤ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ। . ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਡੀਡ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲਾ , ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਪਾਰਟੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੇਸ 17 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ ਪਲਵਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਤੁਰੰਤ. ਮੈਂ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅੰਤਰਿਮ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ 17 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਣ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ।" ਨੋਟ ਫਿਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਥਾ ਸੀ , ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਮਲਾ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ 19 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮਾਮਲਾ

ਆਇਆ। ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜਿਸ ਨੇ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਨੂੰ ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਕੁਲੈਕਟਰ) ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਕੇਸ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਫੈਕਟਰੀ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਬਾਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਪ੍ਰਥਾ ਹੈ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 16 ਮਈ, 1962 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਧੀਨ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸਬੰਧਤ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ--

"ਹਵਾਲਾ: ਡੀਸੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨੰਬਰ 5206/ਡੀਆਰਏ ਮਿਤੀ 16 ਮਈ, 1962.

ਦੀਵਾਰ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੈਰਾ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। 1 ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਖਰੀਦੀ ਸੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਰਸਤੇਗੀ, ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮੇਸਰਸ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਡੀਡ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਗੈਰ-ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਸਟੈਂਪ 'ਤੇ ਚਲਾਈ ਗਈ ਭਾਈਵਾਲੀ ਡੀਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। 5 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਜਾਏ . 15. ਡੀਡ ਅੰਡਰ-ਸਟੈਂਪਡ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮੇਸਰਸ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਚਿੰਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਖਰੀਦੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੰਡੀਆ ਮੈਟਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ

ਤਹਿਤ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਦੋਵੇਂ ਉੱਦਮਾਂ, ਭਾਵ, ਭਾਰਤੀ ਧਾਤੂ ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਰਤੀ ਧਾਤੂ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਵੇਰਵੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੂਬੀ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ।

ਮੈਂ ਸਾਈਟ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਆਮ ਕੋਠਾ 12' x 10' x 8' ਲਗਭਗ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਫੈਕਟਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨੀਂਹ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੇਸ ਹਾਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵੀਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4965/RIV-61/7577, ਮਿਤੀ 9 ਨਵੰਬਰ (16), 1961 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਉਦਯੋਗਪਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨ ਲਈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਉਦਯੋਗਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 2,000 ਵਰਗ ਗਜ਼ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਹੈ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ। ਉਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਕਾਰਕ ਉਤਪਾਦ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਫੈਕਟਰੀ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਫਰਮ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

Sd /-

ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ , ਬੱਲਬਗੜ੍ਹ ।

6-6-1962"

ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਮਾਲ ਨੋ 16 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ

ਆਮ ਦਫ਼ਤਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 20 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ , ----- " ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਜਿਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ (ਕਾਪੀ) ਭੇਜੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ"। ਇਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਵਿਕਾਸ ਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਇਸ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ 22 ਜੂਨ 1962 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਤਸਦੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਹੈ--"ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਆਦਿ, ਮੈਸਰਜ਼ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਏ.ਐਸ.ਆਰ (ਸਹਾਇਕ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਮਾਲ) ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਤਪਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜੋ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਟਲ ਕੈਪਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਕ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਡੀਆਈ (ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼) ਨੂੰ ਆਮ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ, ਛੋਟ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ"। ਇਹ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਰੈਵੇਨਿਊ ਨੂੰ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 28 ਜੂਨ 1962 ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਹੇਠ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੈਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਪਾਰਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਦਾ ਰਸਮੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦੇ 2 ਅਤੇ 3 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"2. ਮੈਸਰਜ਼ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕਾਰਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਦੇਣਗੇ।

3. ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀਮਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਫਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਲਿਪੀ ਵਿੱਚ ਨੱਥੀ ਹੈ।"

ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਕੁਲੈਕਟਰ) ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ

ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਗਈ। . ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦੋ ਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਕਿ ਉਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ 14 ਅਗਸਤ 1962 ਦਾ ਨੋਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ--

"ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿਣ। ਖਰੀਦਦਾਰੀ, ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਦੀ ਅੱਗੇ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਅਤੇ ਫਰਮ ਤੋਂ ਆਮ ਕੰਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਨੋਟ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਕੋਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਕੋਲ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 21 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਧਾਰਾ 8 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ 3 ਸਤੰਬਰ (4), 1962 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦਾ)। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ (ਏ) ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ, ਕੇਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ (ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, (ਬੀ) ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਿਵਾਏ, ਸ਼ਾਇਦ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲੇ, (ਸੀ) ਸਿਰਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, (ਡੀ) ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁੜਗਾਓਂ ਵਿਖੇ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ, (ਈ) ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉੱਥੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਠੱਲ੍ਹ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, (ਐਫ) ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਕਲੈਕਟਰ) ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਮਾਲ ਦੀ ਪਹੁੰਚ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ, ਉਸ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਫੈਕਟਰੀ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਛੋਟ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 (2) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, (ਜੀ) ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਮਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਅਤੇ (h) ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ 14 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦੇ 14 ਅਗਸਤ, 1962 ਦੇ ਨੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਜਾਂ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 8 ਨਵੰਬਰ 1962 ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਖੁਦ ਅਤੇ 16 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰੀਮਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਝੂਠਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਪਸ ਸੌਂਪਣੀ ਪਵੇ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਲੈ ਕੇ ਫਰਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਣ ਹਾਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਨੇ, ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਜੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰਸਮੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੋਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਖਾਸ ਕੇਸ. ਇਹ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਪਹੁੰਚ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਪਹੁੰਚ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਬਦਨਾਮ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਰਾਏ ਅਤੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਪਗਨਡ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਰਗੀ ਸੂਚਨਾ ਦਾ। ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਸਧਾਰਨ ਹੈ. ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਕੁਲੈਕਟਰ) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਰੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਕੁਲੈਕਟਰ) ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਕਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕ ਸਮਝੌਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ

ਮੁਨਾਫਾਖੇਰ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਜੋ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਕੁਲੈਕਟਰ) ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀ ਕੜੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ , ਅਤੇ ਚੇਨ ਦੇ ਲਿੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨੇਕ-ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੈਂਦੇ, ਜੋ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੰਤਿਮ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਭਾਰੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਲਜ਼ਾਮਬੱਧ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

6. ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਯੋਗ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਣ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਾਗਤ

ਐਸ ਬੀ ਕੈਪੂਰ , ਜੇ.

7. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ , ਜੇ.

8. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਪਗਨਡ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ.

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Atul Kumar